

ANTABUŞ

SERAY ŞAHİNER

9. BASKI

♥ can
roman

SERAY ŞAHİNER
ANTABUS

© 2014, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2014

9. basım: Mart 2018, İstanbul

Bu kitabın 9. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Faruk Duman

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Yıldız Matbaa Mücellit

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Dalgıç İş Merkezi No: 3 Kat: 2

Topkapı-Zeytinburnu

Sertifika No: 33837

ISBN 978-975-07-2168-7

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750721687

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

SERAY ŞAHİNER
ANTABUS

ROMAN

♥can

Seray Şahiner'in Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Gelin Başı, 2007

Hanımların Dikkatine, 2011

Reklamı Atla, 2016

Kul, 2017

SERAY ŞAHİNER, 1984'te Bursa'da doğdu, İstanbul'da büyüdü. İlköğrenimini Oruç Gazi İlköğretim Okulu'nda, ortaöğrenimini Pertevniyal Anadolu Lisesi'nde tamamladı. 2007'de İstanbul Üniversitesi İletişim Fakültesi Gazetecilik Bölümü'nden mezun oldu. 2011'de Marmara Üniversitesi Sinema Anabilim Dalı'nda yüksek lisansını tamamladı. *Hayvan* dergisi ve *BirGün* gazetesinde çalıştı. *OT* dergisinde yazdı. Dönemsel olarak garsonluk, konfeksiyonda el işçiliği ve makinecilik yaptı. 2006'da Yaşar Nabi Nayır Gençlik Ödülleri'nde *Gelin Başı* adlı öykü dosyası "dikkate değer" bulundu. 2007'de *Gelin Başı*, 2011'de *Hanımların Dikkatine* adlı öykü kitapları, 2014'te *Antabus* romanı, 2016'da *Reklamı Atla* adlı deneme kitabı, 2017'de *Kul* adlı romanı Can Yayınları'nca yayımlandı. *Hanımların Dikkatine* kitabıyla 2012 Yunus Nadi Öykü Ödülü'nü aldı. *Gelin Başı* kitabında yer alan öyküler İstanbul Şehir Tiyatroları ve Tiyatro Boyalı Kuş tarafından sahnelendi. Aynı adla Tatbikat Sahnesi'nce sahnelenen *Antabus* ile 2016 Afife Tiyatro Ödülleri'nde Cevat Fehmi Başkut Özel Ödülü'nü aldı. Yazılarını *BirGün* gazetesinde sürdürmektedir.

Serap Uluyol'un "... Kızı" adlı hikâyesinden esinlenerek...

“Kızıyla ölüme atladı.

İstanbul’un Fatih ilçesinde yaşayan Leyla Taşçı (25) cinnet geçirerek kızıyla birlikte balkondan atladı. Otopsi raporunda, genç kadının üç aylık hamile olduğu belirlendi. Komşuları, Leyla Taşçı ve eşinin sık sık kavga ettiğini belirtirken Leyla Taşçı’nın eşi Remzi Taşçı hakkında soruşturma başlatıldı.”

Ülker, hastane bahçesindeki masalardan birinde haberi okuyordu. Leyla’nın fotoğrafına dikkatle baktı. Bir yerden gözü ısırıyordu ama... Hemşire, Ülker’in yanından geçerken elindeki gazeteyi fark etti, “Gördün di mi, çok üzüldüm. Yazık oldu kıza,” dedi. Ülker, “Bir yerden tanıyacağım ama nerden...” dedi. “Hatırlamadın mı?” dedi hemşire, “dahiliyede odasına girmiştin hani geçen gece.”

Dahiliye -424 Numaralı oda- iki gün önce

Ülker aralık kapıdan içeri baktı: gençten bir kadın, yara bere içinde; kolunda serum yatıyor. Ülker refakatçi koltuğuna baktı, boş. İçeri girdi:

“Geçmiş olsuuun!”

Hasta, “Sen kimsin?” gibisinden baktı, Ülker refakatçi koltuğuna oturup:

“Ülker ben, Ülker. Senin adın ne?”

“Leyla.”

Ülker elindeki eczane poşetinden bir yumak yün ve şişlerini çıkarıp örmeye başladı. Leyla halsizce:

“Kimsiniz?”

Ülker, Leyla’ya bakmadan örmeye devam ederken:

“Ülker dedim ya, baktım refakatçin yok, yalnız bırakmayayım dedim. İnsan insana lazım be kızım.”

Ülker kaldırıp örgüsünü gösterdi:

“Bebek kazağı. Görüyorum başka refakatçileri, oyalanmak için gevşek gevşek örüyorlar da kulak asma. İşin sırrı, ilmeği sıkı tutmak. Bak benim örgüm hayatta eprimez, on yıl giy, her gün yıka, yine faraş gibi kalır.”

Ülker Leyla’nın ayakucundaki televizyona bakıp, “Valla bu tek kişilik odaların rahatı beş yıldızlı otelde yok. Senin refakatçin yok di mi? Beni yazdır. Sana can yoldaşı olurum hem. Şu televizyonun sesini açsana kızım biraz.”

Kapı açıldı, hemşire girdi. Ülker’e bakıp:

“Abla şimdi de buraya mı geldin? Kaç kere söyleyeceğim. Olmaz böyle.”

“Baksana kızcağız yalnız, can yoldaşı olurum fena mı?”

“Leyla sana uymaz, iki güne çıkacak o.”

“Olsun iki gün iki gündür.”

“Başhekim dolaşüyor. Olmaz. Başka servise geç sen en iyisi.”

“Şu sırayı bitireyim de göz kaçmasın bari.”

Ülker hiç istifini bozmadan ördüğü sırayı bitirdi. Leyla, hemşireye “kim bu” der gibi baktı. Hemşire “boş ver” manasına elini havada salladı. Ülker sırayı bitirdi, memnuniyetsizce örgüsünü eczane poşetine koydu. Kalktı, Leyla’ya baktı:

“Geçmiş olsun. Daha uzun kalmaya gelirsen beni çağirt. Sor hemşirelere Ülker Abla nerde diye, onlar beni bulur.”

* * *

Ülker gazetede ki habere tekrar baktı: “Cinnet geçirmiş, diyor baksana. Yoksa insan çocuğuyla...” Hemşire, “Kocasını dövüyordu anladığım. Bir geldi ki yara bere içinde,” dedi, “bir de sevdiği vardı galiba: Mazlum’muş adı. Uykusunda Mazlum Mazlum, diye sayıklayıp duruyordu. Cuma günü nöbet bitişinde sordum, ‘Kim bu Mazlum?’ söylemedi. Ben de pazartesi görüşürüz, deyip çıktım. Çok üzüldüm, yazık.” Ülker, “Balkondan başka çıkış yolu bulamadı demek,” deyip sayfayı çevirdi.

* * *

Sayfayı çevirmeyin. Üçüncü sayfa haberleri üç-beş satırdan ibaret olsa da hikâyeleri; “kırk katır mı kırk satır mı?” dır.

Siz sayfayı çevirmeyin, ben hikâyeyi iki gün geriye alayım: Ben Leyla Taşçı, bu haber matbaaya gitmeden iki gün önce morgda değil hastane odasında yatıyordum:

Oh nihayet gitti hemşire. İyi bir kızcağız da, çok soru soruyor. Sorar tabii, benim de saçıma balyaj atmama, rujuma, çalışmama izin veren kocam olsa; ben de hiçbir şeyden çekinmem, sorarım ha sorarım. Güzel de bir kızcağız. Nasıl koştur koştur çıktı, “Nöbetim bitti pazartesi görüşürüz,” diye. Alyansı parıl parıl parlıyor. Yeni evli zaar. Yeni evliler hep böyle ocakta yemekleri varmış gibi telaşla koşar kocalarına. Birkaç yıl geçsin, “yemeğin dibi tutmuşu makbul” demeye başlar. Evine koştuğuna göre,

seviyor kocasını demek. Aferin kızın ailesine, hem okutup koskoca hemşire çıkarmışlar hem de sevdiğine vermişler. Yeri geldi mi damada da diyorlardır ki, “Oğlum, bu kızı sahipsiz belleme, arkasında dağ gibi babası var. Ezdirmeyiz.” Aile dediğin bu hemşireninki gibi olacak.

Hemşirenin kocası... İlkokul öğretmeniymiş, çocukları çok severmiş. Bunların bir-iki yıla çocukları da olur. Hemşire, işten eve evden işe koştururken bir de çocukla uğraşır. İş bırakamaz, çocuk doğunca kooperatife girip ev almış, borçlanmışlardır. Kızına gündüzleri annesi bakar. Hemşire yıllar içinde eteği belinde, bir pratik kadın olur da mahallede adı “eli tez hemşire”ye çıkar. Mesela çat kapı misafir mi geldi, hemen buzluktan çıkardığı tavuğu çözdürür, patatesleri enine enine doğrar, bir tepsiye tavuklarla dizip üstüne salçalı suyu gezdirir, fırında tavuk patates yapar, yanına bir de şehriyeli pilav, çoban salata... Eli tez hemşirenin buzlüğünde her zaman, misafir için ayrılmış bir tavuk bulunur. Televizyonlar söylüyor:

TELEVİZYON / SES

Beyaz et, kırmızı etten sağlıklı.

Tavuk etten ucuz diye öyle diyor herhalde televizyonlar. Ben zaten et yiyemem, içim kalkıyor kokusundan bile. Hemşirelere, pazarları gündüz misafiri gelirse onlara da buzluktan çıkardığı milföy hamurundan börek yapar. Pratik kadındır şu hemşire...

İyi hoş da çok soru soruyor. Mazlum kimmiş? Baygınken hep onu sayıklamışım, Mazlum da Mazlum... Belki bir sakıncalı durum vardır diye kocama sormamış. Çok da düşüncelidir bizim eli tez hemşire. İstersem, telefonunu veririm, arar çağırır, kocam odaya giriverirse de Mazlum’u hademe diye yutturmuş. Bana ziyarete gelecek Mazlum’un kılığının kelli felli olmayacağından

da pek emin. İnsan der ki, bir doktor önlüğü giydiririz. Oh hemşire hanım iyisin, öğretmeni sen al, hademe de bize kalsın.

Hemşire oramı buramı mor, çarık çürük görünce acıdı zaar, kocamdan kurtulup sevdiğim erkekle kaçayım istiyor. Hükmünü vermiş: Mazlum, benim sevdiğim adammış. Sevdiğim adam, yani Mazlum; başka bir adamla evliyken kendisine kaçmamı hiç takmayacakmış. Ne varmış yani ona gittiğimde bakire değilsem, biz birbirimizi sevdikten sonra... Daha bu medeniyete televizyondaki filmler bile gelememi ama Mazlum gelmişmiş. Ne diyorlar filmlerde:

TELEVİZYON / SES

Ben gözümü sende açtım!

“Gözünü bende açtın da bacağı kimde açtın?!” diye sorarlar adama... Neyse efendim, bu Mazlum, sevdiğim adam; bana mutlu bir hayat verecek, kötü günleri unutmama yardım edecekmiş! Bu erkek milletinin, bir kadına karşılığında yataklık almadan yardım ettiği nerde görülmüş? Bizim hemşire bu saflıkla koca fakülteyi nasıl bitirmiş bilmem. Pazartesi gelir gene, “Mazlum kim?” diye tutturur. Servisteki tek genç hasta benim diye kendiyle denklik kurdu zaar. E zahmetsizim de, kolayına geliyor. Eh, ağzımdan vermiyor, altımdan almıyor. Cuma günü nöbeti bitince de, tak serumu koluna, herkes kendi yoluna... “Ocakta patatesli kocam var, altını kıstım da geldim, dibi tutmasın!”

Bizim köyde bir Veli Amca vardı. Çenesi çok düşük diye “Vır Vır Veli” derlerdi. Ona benzedim. Amaaan, kalmışım kendimle baş başa... Şimdi anlatmıcam da ne zaman anlatıcam? İnsan içinde pek konuşmam ya kulak asma, içim geveze benim. Hani bir hastalık vardı, tele-

vizyonda sağlık programında anlattıldadı; mide hastalığı, böyle insanın yediği gerisingeri kursağından yukarı çıkıyormuş:

TELEVİZYON / SES

Reflü

Evet, bende de konuşma reflüsü var. Yıllardır laflarımı o kadar çok yuttum ki, yalnız kaldı mıydı böyle içimden çıkıyor laflar. Amaan, el âleme konuşup da ne... Dil kesiiik baş selamet. Kocanla iki laf etmeye kalksan ya azar yersin ya da... E evin içi de komşulara anlatılmaz, hoş anlatmaya ne hacet, evden gelen o kadar patırtıyı duymuyorlar mı? Birisi de kapımı alıp kocama, “Beyefendi ayıp olmuyor mu? Burası medeni bir ũlke,” dedi mi?

Zaten benim kocama “beyefendi” deseler, kocam hii ũstüne alınmaz. Eeee erkek dediğin kendini bilecek! Aslan kocam. Evet evet, burası medeni bir ũlkeymiř gerçekten. Televizyonda hep sũylüyorlar. Bir de televizyonu beğenmezler. Ben ne ũđrendiysem ondan ũđrendim. Hep ũniversite mezunu insanlar çıkıyor. Oh, açık ũđretim gibi. Beni okutmadılar. Ben televizyon mezunuyum. Televizyon olmasa hiçbir evlilik bir seneden fazla sũrmez. Misal bizim mahalledeki kadınlar; kocalarıyla evlenmişler ama televizyonla dost hayatı yaşıyorlar. Ne de olsa evde bir ses oluyor. Akşam olup kocaları televizyon karşısına geçip kendilerini unutunca da, aynı kadınlar, kocalarını sevgililerine kaptırmanın hezimetiyile sarsılıyor. Artık televizyonu mu kıskanıyorlar kocalarını mı bilmem. Ben... Televizyon olmasa da kocamdan bir senede boşanamam. Ben kocamdan, sittin sene boşanamam! Babamlara anlatsam mesela, “Baba, burası medeni bir ũlke ama bu kocam olacak beyefendi beni eşşek sudan gelinceye kadar dũvũyor,” diye... Aman ben babama ne anlatayım ya, sanki beni bu adama verirken bilmiyorlar mıy-

dı başıma ne geleceğini? Başında baba gibi baba olacak ki anlatasın, herkesin babası bu hemşirenin babasıyla bir mi ki, damadının karşısına geçip, “Bu kızı sahipsiz belleme, arkasında dağ gibi babası var,” desin.

İnsan kimse yokmuş gibi yaşamayı öğreniyor. Madem ki duyup duymazdan geliyorlar, yok sayıyorum ben de onları... Hemşireye de söyleniyorum ama gene beni düşünen, halimi soran bir o oldu kaç yıldır. Tamam da ben nasıl anlatayım ona Mazlum’un kim olduğunu? Sanki anlatsam anlayacak. “Deli,” der, geçer gider. Rüyamda sayıkladıysam sayıkladım. Ne kurcalıyorsun...

Siz de meraktan kurdeşen dökmüşsünüzdür şimdi, “Kim bu Mazlum?” diye. Ne? Orda olduğunuzu biliyorum! Seyredenler hep olur. Sokakta adam, Allah yarattı demeyip bir tane vurunca, akraba düğünlerinde azarlar-ken, evde dayak yerken bile... Gerçi benim adam, konu komşuya rezil olmayalım diye perdeleri örter, sonra vurur. Ama bilirim, en azından sesleri duyarlar. Duyarsınız, görürsünüz, üzülürsünüz. Ne de olsa siz de bir kalp taşıyorsunuz. Belki gece yatarken kocanıza-karınıza, “Adam da Leyla’ya ne zulmediyor vallahi içim parçalandı,” diye dertlenir, benim kaşım gözüm paralanırken parçalanan içiniz için merhamet toplarsınız. Aileniz de anlar ki siz çok insaniyetli birisiniz. Sonra da insaniyetli insaniyetli zıbarır uyursunuz. Ertesi gün uyanırsınız, e sizin de hayat gaileniz var, beni mi düşüneceksiniz? Her koyun kendi bacağından. Hem ben de kendimi kurtarmanın bir yolunu bulaymışım. Niye böyle şeyler sizin başınıza gelmiyor da benimkine geliyor di mi? “Sırf baht işi değil, biraz da akıllı olmak lazım!”

Mesela ben dayak yedim diye karakola gitsem, biriniz şahitliğe gelmezsiniz, niye? E aile meselesi ne olsa, yarın öbür gün ben kocamla iyi olurum, hatta size, “Sana ne be, kocam değil mi döver de sever de,” bile derim de,

siz kötü olursunuz di mi? Siz karışmazsınız. Bana üzülürsünüz tabii ama taraf tutmazsınız... Öyle de bir tutarsınız ki: Ben zulüm çekerken susuyorsanız, kocamın tarafındasınız. Siz, erkek tarafısınız. Amaaan, benim babam bile özbeöz babamken, kız tarafı değil erkek tarafıydı.

* * *

Size baba diyebilir miyim?!

* * *

Seyirciler hep olur. Önceleri utanırdım. “El âleme rezil oluyoruz” diye. Asıl el âlem bana rezil oluyor. Görüp de görmeyerek. Madem beni yok sayıyorsunuz, ben de sizi yok sayıyorum.

* * *

Benim sevdiğim adamın adı, Mazlum değildi. Ömer’ di. O Ömer’in de Allah belasını versin. Gerçi, gençtik... Korkmuştur garibim... Böyle ben Ömer’i gördüm müydü... Teflon tavaya düşen bir damla tereyağı gibi cızz diye akar giderdim. Şarkısı bile vardı, evde kendi kendime tarağı mikrofon yapar, ayna karşısında söyledim. On beşim-deydim...

Yârimin adı Ömer, elbisem yanardöner,
Ömer beni görünce, kırmızı bibeere döner.
Rinnnaaa çaydanlık, çay içerken aldandık.
Rinnnaa çaydanlık, çay içerken aldandık.
Bisiklete binersin, bizim ordan geçersin,
Annem babam görürsee, lastik patladı dersin.
Rinna çaydanlık, çay içerken...

Bir gün bu şarkıyı söylerken ayna karşısında oynamaya başlamışım, kendimi nasıl kaptırdıysam artık, babam gelip bir tokat atana kadar oynadığımı bile fark etmedim: Ne kırıtıyormuşum orospu karılar gibi? Onu evlat katili mi yapacaktım? Zaten İstanbul'a geleli bozulmuşum...

Köydeyken aklım çıkardı, "İstanbul ha İstanbul," diye. Hep televizyonda görürdüm. Böyle Haydarpaşa Tren Garı var, oradan iniyorsun İstanbul'a, denize bakıyorsun, vuuu... Biz İstanbul'a göçerken sanıyorum ki İstanbul dediğin televizyonda gösterdikleri gibi olur! Nerdeee, otobüsle geldik Esenler Otogarı'na. Esenler Otogarı'na tren yokmuş! Amcam geldi kamyonetle bizi almaya. Babamla amcam öne, şoför yanına oturdu; abimler, annem, ben kamyon römorkuna doluştuk, geri gide gide yeni geldiğimiz İstanbul'un ardımızda kalışını izliyoruz. Benim bir büyüğüm var, Hüseyin Abim, onunla bekliyoruz ki Haydarpaşa'ya gidelim. Yok... Git ha git. Sandım ki babam İstanbul'u beğenmedi köye geri dönüyoruz. O kadar yol gittik. Siteler, kalabalıklar, geniş boş araziler... Kamyonet bir mahallede durdu ki bizim köydeki evler buradaki evlerin yanında saray kalır. Hüseyin Abimle birbirimize bakıyoruz, "bu muymuş koskoca İstanbul?" diye. Yollar çamur, evler dökük, ilerde bir evin önüne bağlı koyun bile var!

İstanbul benim için, evin penceresinden görünen inşaat manzarası demektir. Ben kızım ya, tek başına bakkala bile göndermiyorlar. Abilerim işe girdi, çalışıyor. Tarla tapandan başka zanaat bilmeyiz, ne iş yapacaklar, her biri bir konfeksiyona girdi. Köyden yükümüzü alıp bunca yol gelmişiz, insan biraz bakmaz mı bu İstanbul'da bizim mahalleden başka ne var diye... Yok! Para gitmesin diye evden burnumuzu çıkaramıyoruz. Neymiş ev alınacak!

Amcam bizden bir-iki yıl önce gelmiş İstanbul'a.

"Hani kadınlar çocukları olsun diye gezmedik doktor, türbe bırakmıyorlar ya... Akılsızlar! Bırakın olmuyorsa olmuyor, ille doğurup ne diye sabinin de hayatını karartıyorsunuz?"

Gelin Başı ve Hanımların Dikkatine kitaplarının yazarı Seray Şahiner'in kaleminden yeni bir insanlık öyküsü... *Antabus*, yaşadığımız şiddet ortamının kaynaklarını, bu şiddetin yarattığı insanlık hallerini anlatıyor. Bu kısa romanın anlatıcı kahramanı, işçi sınıfına mensup genç bir kadın; Leyla. Bir konfeksiyon atölyesinde çalışan Leyla, sessiz sakin, "sıradan" bir hayat kurmak ister. Fakat hayatı seçimleriyle değil, kendisine dayatılanlarla şekillenir.

İçinde bulunduğu durumdan kurtulmak için kendince yöntemler geliştirmekten vazgeçmeyen Leyla'nın anlatısını elinizden bırakamayacaksınız.

